

SLADKÝ ŽIVOT

Tara Pammiová

Ráj na
Kykladách

TARA PAMMIOVÁ

RÁJ NA KYKLADÁCH

PŘEKLAD

ZOJA JOACHIMOVÁ

Milá čtenářko,

mnohokrát jsem uvažoval o tom, co dělají lidé bez lásky na temném severu...

Nesmysl, že? Proč by zrovna na severu lidé neměli znát lásku? Abych to vysvětlil: dělal jsem si čárky za každý příběh, který se odehrává na teplém jihu (Řecko, Španělsko, Itálie...), na levou stranu papíru a za ty, které mě zavedly na chladný sever, na pravou stranu. Nalevo to brzy připomínalo les, napravo poušť... Já vím klišé s prohřátými mezemi, to příliš s promrzlou tundrou nekoresponduje, ale přece...

Jsem rád, že se to v posledních dvou měsících docela změnilo. Minulý měsíc jsem se s Joss Woodovou (Dohodneme se spolu?) podíval na Island, tento měsíc mě Michelle Smartová (Žhavá noc plná ledu) zavedla přímo do ledového hotelu ve Švédsku a Heidi Riceová (Sami pod polární září) do promrzlého finského Laponska.

A ukázalo se, že sníh a mráz lásce a romantice vůbec nepřekáží!

Takže sice nevím, jaké bude počasí v listopadu (vzhledem k výrobním lhůtám to samozřejmě píšu dříve), ale je to sice měsíc, který už může být plný plískanic, ne-li prvního sněhu, nenechte si ovšem počasím brát chuť do života! A do lásky!

S láskou

Váš Harlequin

Tara Pammiová

RÁJ NA KYKLADÁCH

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Deal with Demakis

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2014

Překlad:
Zoja Joachimová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2014 by Tara Pammi
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Ráj na Kykladách, 2016 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2214-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2215-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2216-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Slečna Nelsonová už je tady, pane Demakisi.“

Nikos Demakis si na luxusních náramkových hodinkách zkontroloval čas a pousmál se. Jeho malá lež, přesně jak předpokládal, padla na úrodnou půdu. Od okamžiku, kdy sekretářku požádal, aby slečně zavolala, neuplynula ještě ani hodina.

„Ať ji ochranka doprovodí nahoru,“ přikázal a dál se věnoval svým hostům.

Být na Nikosově místě někdo jiný, trápily by ho nejspíš výčitky svědomí za to, že nastalé situace využil ve svůj prospěch, přesněji řečeno, že vše zrežíroval tak, aby to vyhovovalo právě jemu. Nikose nic podobného netrápilo.

Pozorovat sestru, jak se souží, jak se pořád snaží Tylerovi připomenout, jak situaci dramatizuje a naplno se vžívá do role zoufalé milenky, už ho přestávalo bavit. Jenže tentokrát měl pocit, že Tyler zasáhl Venetii víc než kdokoli jiný před ním. A nejen ji. Oznámení o jejich zasnoubení zaskočilo dokonce i dědečka...

Jak se dalo čekat, Savas vyrukoval s ultimátem. A uvítal další příležitost, jak oddálit Nikosovo jmenování výkonným ředitelem společnosti Demakis International.

Vyříd' to s Venetií a společnost je tvoje, Nikosi.

Odstřižni ji od účtu, seber jí luxusní auto a drahé oblečení. Někam ji zavři. Hodně rychle se upamatuje, jaké to bylo, žít bez peněz a hladovět, a na kluka brzy zapomene.

Nikos se při vzpomínce na Savasova slova otřásl.

Věděl, že je *třeba* sestru zbavit závislosti na sice okouzlujícím, ale zároveň velice manipulativním Tylerovi, ovšem způsob navržený dědečkem mu připadal až příliš drastický. Nikos byl ochoten udělat pro dosažení svého cíle cokoli, ale sestře by ublížit nedokázal. Šokovalo ho, že Savas o něčem takovém nejen uvažuje, ale dokonce neváhá takový návrh nahlas a bez skrupulí formulovat.

Zřejmě se při té vzpomínce zatvářil hodně znechuceně, protože Nina, dlouhonohá brunetka, s níž si, když byl v New Yorku, docela dobře „rozuměl“, přešla na opačnou stranu salonku.

„Slečna Nelsonová by se s vámi ráda sešla v kavárně naproti,“ zašeptala mu sekretářka diskrétně do ucha.

„Nepřipadá v úvahu,“ odsekl příkře.

Jako by nestačilo, že v nejbližších dnech bude muset řešit jisté záležitosti hned se dvěma velice citově labilními a hodně vznětlivými ženami. Tuhle „pracovní“ schůzku by už měl proto nejraději co nejdříve za sebou a byl zas zpátky v Aténách. Nemohl se dočkat Savasovy reakce, až mu sdělí, jak skvěle dopadl.

Od číšníka, procházejícího kolem, si vzal jednu sklenku šampaňského, dopřál si vydatný doušek a s velkou radostí si ho vychutnával. Bylo sladké jako med... Protože Nikos jím zapíjel přesladké vítězství. Savas byl totiž skálopevně přesvědčen, že Nikos žádného investora nenajde. Jenže Nikos právě dnes podepsal s mladým ambiciózním podnikatelem Nathanem Ramirezem smlouvu v hodnotě miliardy dolarů, týkající se části dosud nevyužitého území na

jednom ze dvou ostrovů v Egejském moři, jež rodina Demakisových vlastnila už téměř tři sta let.

Pro společnost Demakis International to bude opravdu vítaná a potřebná finanční injekce. A zároveň naprosto bezpečná. Nikos na podobnou šanci čekal celá léta. Tohle vítězství už mu Savas neupře. Cíl se zdá být na dosah...

Měsíc intenzivního vyjednávání, kdy na nic jiného neměl čas, ho na jednu stranu vyčerpával, ale zároveň i nabil nevídaným sexuálníím apetitem. Dopil šampaňské a mrkl na Ninu. Slečna Nelsonová bude muset přece jen chvíličku počkat.

Blížili se ke dveřím jeho apartmá, když se ve vedlejší chodbě ozval hysterický ženský smích.

Nikos poslal Ninu zpátky do salonku, nahlédl do chodby a strnul.

Na měkkém koberci klečela žena, držela se za břicho, sotva popadala dech, nad ní se tyčil téměř dvoumetrový Kane, jeden z členů jeho ochranky, a vypadal docela ustaraně.

Nikos k němu přispěchal. „Co se děje, Kane?“

„Omlouvám se, pane Demakisi,“ odpověděl Kane a poplácal ženu mohutnou dlaní přátelsky, možná až příliš familiérně, po zádech. „Lexi má panickou hrůzu z výtahu. Odmítla ho použít.“

Lexi Nelsonová.

Nikos mlčky hleděl na klečící a ztěžka dýchající mladou ženu. „Cože?“

„Řekla, že do výtahu ji nikdo nedostane. Proto se s vámi chtěla setkat v kavárně naproti.“

Nikos se nechápavě zadíval na supermoderní výtah po své pravici a najednou se rozpomněl.

V materiálech slečny Nelsonové byla přece zmínka, že kdysi uvízla ve výtahu. Na celých sedmnáct hodin.

Mohla to klidně vzdát a prostě odejít. Což by se

mu ovšem vůbec nehodilo. „Takže šla nahoru pěšky? Do devatenáctého patra?“

Kane přikývl a Nikos si všiml, že i ten hromotluk jen lapá po dechu. „A vy jste šel s ní?“

„Jo. Upozorňoval jsem ji, že je to dost vysoko. Že se v půli cesty zhroutí. Vždyť se na ni podívejte! Taková třasořítka. Ale vysmála se mi. A chtěla se mnou dokonce závodit.“

Přátelsky do ní žďuchl a Nikos se nestačil divit.

Žena, o níž byla řeč, se začala pomalu zvedat a Kaneovo přátelské žďuchnutí opětovala. S až překvapivou silou.

„A málem jsem vás porazila, co?“ řekla ještě pořád docela zadýchaně.

Kane se usmál a pomohl jí na nohy. *Na to, že se znají teprve čtvrt hodiny, se k sobě chovají možná až příliš důvěrně*, pomyslel si Nikos.

Napřímila se, uhladila si oblečení a Nikos pochovil, proč Kanea její výzva k závodění tak zaskočila.

Byla o hlavu menší než on. Ale měla neuvěřitelně dlouhé nohy. Přestože zdola je až ke kolenům zahalovaly vysoké kožené holínky a shora zakrývala krátká plisovaná sukně, pořád z nich ještě bylo vidět až... znepokojivě dost.

Jinak byla drobná a působila velmi křehce. Ňadra, pokud by se jí v tu chvíli zadýcháním nedmula, by byla téměř neviditelná. Tím hlavním, co okamžitě upoutalo jeho pozornost, byly ovšem obrovské modré oči.

Obdařila Kanea zářivým úsměvem téměř od ucha k uchu.

Vlasy medové barvy měla úplně nakrátko ostříhané a zdálky by ji mohl leckdo vzhledem k drobné postavě a absenci výraznějších oblých křivek považovat spíš za chlapce než za dospělou ženu.

Na zmačkaném tričku měla obrázek nějaké

dlouhonohé vlnadné amazonky, oděné v kůži a se zbraní v ruce. Rozdíl mezi ženou na tričku a ženou v něm byl propastný.

„Doprovodte, prosím, slečnu Nelsonovou do mé kanceláře, Kanei,“ požádal Nikos člena ochranky.

Překvapeně se na něj podívala, ale nenechal se jejím blankytně modrým pohledem vyvést z míry. „Tady působíte příliš velký rozruch,“ konstatoval uměřeně.

Úsměv z její tváře zmizel a trochu se zamračila, ale Nikos trval na svém. „Počkejte na mě v kanceláři. Za půl hodiny se vám budu věnovat,“ řekl a odkráčel, aniž se ohlédl.

Lexi Nelsonová otevřela úžasem ústa, zalapala po dechu a... zase je zavřela.

Nikos Demakis je sice neuvěřitelně samolibý, drzý a neurvalý, nelze mu ovšem upřít, že vypadá velmi dobře. S opovržením a zároveň s jistým zalíbením sledovala, jak se vzdaluje. Při pohledu na jeho rozložitá ramena a především na jeho nádherné pozadí se jí dost dlouho nedařilo popadnout dech.

Zepředu si ho vlastně ani nestačila pořádně prohlédnout. Ale nemohla si nevšimnout, že ho z nějakého důvodu hodně naštvala. Trhla sebou, když se ozvalo cinknutí, oznamující příjezd výtahu. Nedbala ovšem Kaneovy výzvy, do výtahu nenastoupila a místo toho vykročila směrem, jímž zmizel Kaneův nevrlý šéf.

Vyběhla devatenáct poschodí a málem vypustila duši, aby se s ním mohla setkat. Teď už jí nesmí uniknout. Musí se za každou cenu dovědět, co je s Tylerem. Odhodlávala se k návštěvě jeho newyorského sídla celý týden. Chtěla mu položit pár otázek. Pak jí zničehonic jeho sekretářka zavolala, ať se dostaví. Ohlásila se v recepci, řekla, že jde za panem

Demakisem, a člen ochranky ji nasměroval k výtahu. Do něhož odmítla nastoupit...

Zastavila se až na prahu spoře osvětlené místnosti s vysokánským stropem, sněhobílými koberci a obrovskými okny, poskytujícími úžasný výhled na západ slunce za mrakodrapy na Manhattanu.

Připadala si jako v jiném světě.

Vzápětí si uvědomila, že zatímco si s údivem dokořán otevřenou pusou prohlíží všechnu tu nádheru, v místnosti zavládlo téměř hrobové ticho a asi desítka přítomných žen a mužů na ni zírá jako na mimozemšťana.

Usmála se na ně a dělala jakoby nic...

Nikos Demakis, očividně již opouštějící místnost společně s pohlednou brunetkou, se zastavil, otočil a změřil si Lexi přísným pohledem.

„Řekl jsem, abyste na mě počkala v kanceláři, slečno Nelsonová.“

Chvilí trvalo, než ta slova její mozek zpracoval. Protože nejdříve ze všeho musel zpracovat pohled na muže v dokonale padnoucím obleku, zvýrazňujícím široká ramena a štíhlý pas, na muže s čokoládově hnědýma očima, rámovanýma hustými černými řasami...

Nikos Demakis byl jednoznačně nejúžasnějším mužem, jakého kdy spatřila a o jakém kdy snila. Vysoký, štíhlý, silný... Přesně takhle by měl vypadat ten vesmírný pirát, co unese slečnu Havishamovou.

Srdce se jí rozbušilo a horečně se začala přehrabovat v kabelce, aby co nejrychleji vyndala blok a tužku, které s sebou neustále nosila. Už se ho několikrát pokoušela zpodobnit, ale pořád nebyla s výsledkem spokojená.

Spike, vesmírný pirát jako vyšitý...

„Není vám něco, slečno Nelsonová? Nepřebrala jste trochu?“

Uvědomila si, že zřejmě myslela nahlas, a zrudla. Podíval se na ni pohledem tak pronikavým, že ho pocítila až v útrobách.

„Vůbec ne. Jen ...“

„Jen co?“

„Jen jste mi někoho připomněl.“

„Aha. Tak pokud jste se už ze zasnění dostatečně probrala, pojďme si promluvit ke mně do kanceláře,“ pokynul hlavou ke dveřím.

„Nemusíme nikam chodit,“ řekla a uhnula pohledem. „Jen jsem se chtěla zeptat na Tylera.“

Ostatní hosté zřejmě i bez jeho výmluvného gesta rychle pochopili, že jejich přítomnost při tomto rozhovoru není zrovna žádoucí, přemohli zvědavost, vzdálili se a dokonce pokračovali v započaté konverzaci.

Nikos něco zašeptal do ucha brunetce po svém boku a pak se znovu obrátil k Lexi. „Tady ne. Pojďme ke mně do kanceláře.“

Lexi si nervózně olízla suché rty a nechala ho projít. Dostala trochu strach. Ale i když v kanceláři budou sami, za dveřmi bude pořád spousta lidí, takže jí snad nic nehrozí.

„Nechci s vámi o ničem mluvit, pane Demakisi. Jen bych ráda věděla, kde je Tyler.“

„Neptal jsem se, jestli chcete, nebo nechcete,“ procedil mezi zuby a pokračoval v chůzi, aniž se ohlédl.

Chtěla znát odpověď na svou otázku a nezbylo jí než ho následovat. Za okamžik už stáli v supermoderní kanceláři, odkud byl výhled na Manhattan snad ještě úchvatnější. Jestlipak by odsud dohlédla až do minibytečku, který obývá s několika kamarády v Brooklynu? napadlo ji.

Uprostřed místnosti stál mohutný mahagonový psací stůl, u jedné stěny pak několik pohodlných křesel a u druhé stolek s počítačem, tiskárnou a skartovačkou.

Nikos si svlékl sako a přehodil ho před opěradlo koženého kancelářského křesla. Zářivě bílá košile ostře kontrastovala s olivovou barvou jeho kůže a na jednou vypadal ještě větší a ještě zachmuřenější.

Rozepjal si manžetové knoflíčky, povyhrnul rukávy košile a na zápěstí se mu zaleskly stříbrné rolexky.

Posadil se ke stolu a nohy pohodlně natáhl před sebe. Pod látkou kalhot se rýsovala svalnatá stehna. „Žádal jsem vás, abyste na mě počkala v kanceláři,“ zahřímal.

Lexi zrudla a rychle stočila pohled jinam. Co mu mám co koukat na stehna!

„Vyběhla jsem devatenáct pater a nechci po vás nic jiného, než abyste mi věnoval pár minut času,“ promluvila konečně. Vypadal dokonale, působil neuvěřitelně sebevědomě a Lexi v jeho přítomnosti najednou zatoužila, aby i ona byla větší a... pohlednější. Něco tak hloupého ji tedy ještě nikdy v životě nenapadlo!

„Řekněte mi, co je s Tylerem, a já zas zmizím.“

Vstal od stolu, vrazil si ruce do kapes, tyčil se před ní jako hora a Lexi si najednou připadala jako bezbranné, vystrašené a rozčepýřené ptáče. Měla nutkání uhladit si rukou vlasy a narovnat pomačkané tričko, ale nemohla se pod jeho přísným pohledem ani hnout.

„Vypadáte, jako byste právě vstala z postele, slečno Nelsonová,“ konstatoval povýšeně.

Co si to ten drzoun dovoluje? pomyslela si a měla co dělat, aby zachovala chladnou hlavu a nevybuchla. „Omlouvám se, ale telefon mi zazvonil ve chvíli, kdy jsem spala po noční směně. Neměla jsem čas přemýšlet, co si vzít na sebe. Popadla jsem první, co mi přišlo do ruky. Chápu, že v tomhle přepychovém prostředí působím trochu mimózně.“

Prohlížel si ji s neskrývaným opovržením, čímž

ovšem jen přilil oleje do ohně. „To víte, já se jen tak nepoflakuju jako někdo. Někteří lidé si na živobytí musejí vydělávat prací a já patřím mezi ně.“

„Domníváte se, že já nepracuju?“ reagoval s posměšným úšklebkem.

„Určitě vyděláváte víc než já. To ale neznamená, že váš čas je cennější než můj. Já si musím vydělat aspoň na chleba. Abych neumřela hlady.“ Samotnou ji překvapilo, co všechno si vůči němu dovolí. „Čím dřív odpovíte na mou otázku, tím dřív se mě zbavíte. A budete se moci věnovat své bezesporu bohudílé činnosti.“

Udělal krok směrem k ní a Lexi se rozbušilo srdce. Stál už tak blízko, že cítila dřevitou vůni jeho vody po holení. Snažila se nedat na sobě znát, jak se jí v jeho blízkosti klepou kolena.

„Přišla jste sem dobrovolně. Nikdo vás nenutil vystoupat devatenáct pater. Stejnou cestou můžete i odejít.“

Po ničem jiném v tu chvíli netoužila víc. Přijít sem ji stálo nezměrné úsilí. Kdyby nešlo o Tylera, nikdy by se sem nevydala. „Volal mi někdo neznámý a sdělil mi, že Tyler měl nehodu. V autě s ním byla vaše sestra.“

Možná chce tím neurvalým chováním jen zakrýt, že má o svou sestru strach. Možná je to za normálních okolností docela příjemný a laskavý člověk, napadlo ji. „Chci vědět, jak je na tom. A co vaše sestra? Stalo se jí něco?“

Zadumaně pokýval hlavou. „Zvláštní. Ptáte se na ženu, která vám přebrala přítele. S nímž jste byla...“ Vzal ze stolu desky s nějakými dokumenty a zalistoval v nich. „...nějakých jedenáct let.“

Na deskách bylo velkými červenými písmeny napsáno **NELSONOVÁ**.

„Říkala jsem si, že se možná chováte tak hrubě jen

proto, že máte strach o sestru. Teď ale vidím, že s vaší sestrou to nijak nesouvisí. Vy jste prostě...“ Nechtěla být vulgární, takže jí chvíli trvalo, než našla výstižný výraz. „... ubožák. Naprostá morální nula.“

Než se nadál, vytrhla mu desky z ruky. Začala se probírat vloženými dokumenty a zamrazilo ji. Bylo tu všechno o ní i o Tylerovi, včetně spousty fotografií.

V šestnácti zadržena kvůli krádeži, strávila rok v nápravném zařízení pro mládež.

Cítila, jak jí po zádech stékají čůrky potu, přestože v kanceláři bylo poměrně chladno. Odložila desky zpátky na stůl. „Mám pocit, že tyhle informace nejsou volně dostupné,“ poznamenala věcně, popošla k němu a zaťatou pěstí ho udeřila do hrudi. Připadalo jí to všechno tak nespravedlivé. „Co to má znamenat? Proč jste si o mně sháněl všechny tyhle informace? Vždyť se vůbec neznáme! Vidíme se poprvé v životě.“

„Uklidněte se, slečno Nelsonová,“ nabádal ji sametovým hlasem, uchopil ji za zápěstí a mohutnými rukama je pevně sevřel.

Vytrhla se mu. V tomhle měla docela dost zkušeností.

„Jestli se to provalí, přijdu o práci,“ zoufala si. „Měl jste někdy opravdu hlad, pane Demakisi? Víte, jaké to je, nemít střechu nad hlavou, žít na ulici a žít se jen tím, co kde najdete? Nechci do toho zase spadnout.“

Rozhlédla se kolem sebe, pohledem utkvěla nejdříve na měkkém světlém koberci, pak na úchvatném výhledu z okna a nakonec na Nikosově dokonale padnoucím obleku. Uchichtla se. „Vám to ale nic neříká. Vy jste určitě nikdy nehladověl.“

Pevně sevřel rty, rysy ve tváři mu ztvrdly a v očích

se mu zlověstně zablesklo. „Mýlíte se, slečno Nelsonová. Byla byste překvapená, jak moc dobře vím, o čem mluvíte.“

Vzal do ruky desky s dokumenty. „Mně je úplně jedno, jestli jste vykradla jeden dům nebo třeba celou ulici. Jediné, co mě zajímá, je váš vztah s Tylerem.“

Podal jí desky. „Vezměte si to a naložte s tím, jak uznáte za vhodné.“

Pousmál se, když viděl, jak dychtivě složku dokumentů popadla. Přitiskla si ji k tělu jako něco nesmírně cenného, odnesla ji ke skartovačce a jednotlivé stránky v něm jednu po druhé znehodnocovala.

Nikos díky fotografické paměti ty dokumenty stejně k ničemu nepotřeboval.

Věděl, že jí je triadvacet, vyrůstala v pěstounské rodině, nemá téměř žádné vzdělání, pracuje za barem ve vyhlášeném klubu Vibe na Manhattanu a měla zatím jediného milence, okouzlujícího Tylera.

Z toho, co se o ní a o jejím vztahu s Tylerem dočetl, soudil, že bude mít co do činění s hodně jednoduchou, poslušnou a snadno manipulovatelnou dívkou. Žena, jež teď stála u skartovacího stroje v rohu jeho kanceláře, té představě neodpovídala ani vzdáleně.

Byla sice drobná a nijak prvoplánově krásná, ale z jejího postoje s rozkročenýma nohama a s rukama bojovně založenýma v bok číselo odhodlání.

Pousmál se. Není taková, jakou ji čekal. Ostatně, kdo by se nadál, že se nějaká žena bude zajímat, jak se daří nové milence jejího bývalého dlouholetého přítele? Bude muset svou strategii přehodnotit a přizpůsobit novým zjištěním.

Dokončila dílo, vypnula stroj a vrátila se k psacímu stolu.

„Spokojena?“ zeptal se a promnul si bradu.

„Ne,“ odpověděla rázně. „Ať už jste si tam o mně

přečetl cokoli, určitě vám došlo, že nejsem hloupá. Zničila jsem jen vytištěné kopie. Všechny ty dokumenty máte bezpochyby uložené v počítači.“

Pozoroval ji, jak bere do ruky těžítko, nenuceně ho vyhazuje do vzduchu a vzápětí obratně chytá, a pak teprve řekl: „A proč jste je tedy skartovala?“

Znovu vyhodila těžítko do vzduchu. „Bylo to spíš symbolické,“ řekla a chytila těžítko dřív, než spadlo na zem. „Protože vy byste se tam asi nevešel,“ dodala jakoby nic a hlavou pokynula směrem ke skartovacímu stroji.

Pak znovu těžítko vyhodila, ale než ho stačila zachytit, podařilo se to jemu. Když se jejich prsty dotkly, uskočila, jako by dostala zásah elektrickým proudem.

„Nemusíte se mě bát, slečno Nelsonová. Nechci vám ublížit.“

„Jasně. To je asi stejně pravděpodobné, jako že já jsem modelka a předvádím prádlo Victoria's Secret.“

Rozesmála ho.

Měla spíš chlapeckou postavou, postrádající oblé ženské křivky, přesto ho něčím přitahovala.

„Řekl bych, že pro potřeby Victoria's Secret jste příliš malá. A taky na některých strategických místech nedostatečně vyvinutá.“

Zrudla jako rak. Pak bojovně vysunula bradu a podívala se mu zpříma do očí. „Vy jste se do té složky před chvílí nepodíval jen tak náhodou. Jen proto, že jste si chtěl ověřit jistá fakta. Vy jste ji přede mnou otevřel schválně, abyste mě zahnal do úzkých. Chtěl jste, abych věděla, že jste si o mně zjistil úplně všechno. Děláte to takhle pokaždé? Odhalíte slabé místo soupeře a tam pak udeříte? Abyste toho mohl využít ve svůj prospěch?“

„Ano,“ odpověděl a Lexi pro změnu zbledla jako stěna. Ten člověk nemá naprosto žádné zábrany

a dokonce se tím ani nijak netají! Teď, když jde navíc o jeho sestru, nebude určitě brát naprosto žádné ohledy...

„Něco od vás potřebuju. Rozmyslete si dobře, zda můj návrh přijmete. Předem vám ale říkám, že odmítnutí nepřipadá v úvahu.“

DRUHÁ KAPITOLA

Chvíli na něj jen mlčky nevěřicně zírala. „Nenapadlo vás, požádat mě o to trochu zdvořileji?“ popíchla ho, když se ze šoku vzpamatovala.

Zavrtěl hlavou. „Zdvořileji? Spadla jste snad z Měsíce? Na téhle planetě se zdvořilostí moc daleko nedojdete. Copak vás o tom ještě život dostatečně nepoučil? Pokud něco chcete, musíte po tom okamžité skočit a popadnout to oběma rukama, jinak vám to někdo vyfoukne. A nebudete mít nic. To ale určitě dobře víte. Proč byste jinak šla krást?“

„Život opravdu není peříčko. To ovšem ještě neznamená, že by se lidé neměli jeden ke druhému chovat slušně. Tenkrát jsem kradla, protože mi nic jiného nezbývalo. Byla jsem v koncích. Umřela bych hlady. Nejsem na to nijak pyšná, a kdybych bývala měla jinou možnost, využila bych ji. Teď bych se ale konečně ráda dověděla, co je s Tylerem.“

Nikos si ji zamyšleně prohlížel a s odpovědí chvíli otálel. „Tyler a Venetia měli dopravní nehodu.“

Lexi, bledá jako stěna, se posadila na koženou pohovku, rukama si objala kolena a přitáhla je k sobě.

„Tyler neutrpěl, alespoň po fyzické stránce, sebe-menší újmu,“ pokračoval Nikos.

„Z toho telefonátu jsem měla dojem, že je to mnohem horší. Chtěla jsem znát podrobnosti, ale člověk, který mi volal, mi odmítl cokoli říct.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Ráj na Kykladách.***

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.